

Twintigste-eeuwse 'skills' bij Parkhurst

René Berends

De 21ste eeuw is al een eind op streek, maar het lijkt erop alsof de discussie over 21st century skills nu pas in het onderwijs echt 'hot' begint te worden. Hoe zou Parkhurst aangekeken hebben tegen deze ontwikkeling? Had zij, aan het begin van de 20ste eeuw, ideeën over hoe de kinderen in haar tijd voorbereid moesten worden op hun toekomst?

Van de voormalige Britse Prime Minister Tony Blair is het prachtige statement: "Children cannot be effective in tomorrow's world if they are trained in yesterday's skills." Ik ben benieuwd hoe net afgestudeerde ict'ers hier tegen aankijken en hoe zij terugkijken op hun onderwijs. Zouden zij vinden dat ze op school de kennis en vaardigheden geleerd hebben, die zij nu bij een bedrijf als Apple nodig hebben?

Parkhurst was praktisch en pragmatisch en niet het type met grote visionaire ideeën over waar het met

de mensheid en de maatschappij naartoe moest. Toch maakte zij zich wel degelijk zorgen over of kinderen wel op de juiste manier voorbereid werden op een actieve rol in de maatschappij. Die zorgen zijn zelfs een belangrijke drive geweest achter de ontwikkeling van haar Dalton Plan.

Tijdens een lezing in Caxton Hall in Londen in de jaren twintig zegt Parkhurst: "The trouble with the education given to us in the past is that it really was not a preparation for the particular kind of living that we are enjoying today... We must have flexible individuals in the future, who can do their tasks which we, in our ignorance, are unable even to discern today."

Een voorbeeld van zo'n 'flexible individual' geeft ze in *Education on the Dalton Plan*. Parkhurst laat daarin een medewerker van een spoorwegmaatschappij aan het woord die zijn baas een man van 'one in a million' vindt, een man die organiseert, de zaak overziet, proactief is, zijn verantwoordelijkheid neemt en die zich naar zijn medewerkers vriendelijk en loyaal opstelt: "Yes, our president's one in a million – a fearless human being!" Volgens Parkhurst is dat wat de maatschappij nodig heeft: mensen, die onbevreesd in het leven staan, die vol zelfvertrouwen, creatief, initiatiefrijk en sociaal zijn en die hun maatschappelijke verantwoordelijkheid nemen.

Parkhurst stelt zich daarna de retorische vraag: "Is dat niet wat we als pedagogen willen creëren, mensen zonder vrees? For service and co-operation are what we need to solve our great political and social problems today."

De parallellen met het rijtje 21st century skills, waar we ons tegenwoordig in het onderwijs op richten om 'the great political and social problems' van de nabije toekomst op te lossen, zijn verrassend groot, misschien op ict-vaardigheid na, want dat was in Parkhursts tijd nog onbekend.

Parallellen met huidige ideeën over hoe in het onderwijs invulling gegeven moet worden aan deze concepten zijn er ook. Parkhurst vindt dat er op school geleerd moet worden door ervaring: 'Experience is the best and indeed the only real teacher'. Dalton Plan is daarom 'a way of life', brede persoonsontwikkeling. Ervaring is leren leven door te leven, leren werken door te werken en leren samenleven door samen te leven: individual and social experience within the school walls.

En het mooie daarvan is, volgens Parkhurst, dat het precies dat is wat kinderen zelf graag willen op school: onder begeleiding, proefondervindelijk, in het klein, alvast ervaren wat het leven zelf inhoudt. De 20ste eeuwse skills van Parkhurst waren daarom zo gek nog niet. Ook in de 21ste eeuw komen we er nog een heel eind mee.

Zonder vrees. Beeld: Dick de Haan